TOVERI

Länsen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astorissa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MAKELA
SULO SYVANEN

TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.
ANTTI J. PARTAN, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuoleman-ilmotukset $1.50 kerta ja muistovarsyilä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntyma- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$4.00 6 kuukautta..$2.25
3 kuukautta.....$1.35 1 kuukausi... .50
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$6.50 6 kuukautta..$3.50

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year.....$4.00 Six months.....$2.25
Three months..$1.35 One month..... .50

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI BOX 99. ASTORIA. ORE.

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

Eivät sallisi sitäkään

Vaikka hallituksen avustus maanviljelijöille on varsin niukkaa ja pientä, niin koronkiskurit eivät sallisi sitäkään. Kansasissa on pankkiirien toimesta alettu liike hallituksen maanviljelijöille antamien lainojen vastustamiseksi, jotta pankkiirien harjottama koronkiskonta saisi jatkua estettömästi.

Maanviljelyslainatoimistosta on ilmotettu, että lukuisilla tahoilla on huomattu pankkiirien vastustavan maanviljelijöille annettavia lainoja, siitä syystä että pankkien on ollut pakko niiden takia alentaa maanviljelijöiltä vaatimiaan korkoja.

Mikäs olisikaan luonnollisempaa, kuin että pankkiirit vastustavat jokaista sellaista toimenpidettä, joka koskee heidän kassakaappiinsa. Hallituksen maanviljelyslainahomma ei ota menestyäkseen. Osa maanviljelijöitäkin vastustaa sitä siksi, että se on saiturimaisen kitsasta ja ehdot liian ankarat sellaisten täytettäväksi, joilla ei ole itsellään varoja. Monessa yksityistapauksessa se kuitenkin pelastaa jonkun pienviljelijän, joka muuten ehdottomasti joutuisi koronkiskurien uhriksi, ja se onkin kyllliksi saattamaan pankkiirit aseisiin hallitusta vastaan. He vaatisivat yksinomaisen oikeuden määritellä hallituksen toimenpiteet, joiden aina tulisi olla heidän etujensa mukaisia.

Eipä sitte olisi luokkaetuja olemassakaan

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., May 4, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Amerikassa on joitakin yleisesti tunnettuja henkilöitä ja joitakin sanomalehtiä, jotka selittävät jokaisen lakon olevan synnytetyn tarkotuksella häiritä sodankäyntiä.

Olettakaamme että asetamme tämän ajatuksen vaihtelun vuoksi seuraavaan muotoon:

Joka kerta kun työnteettäjät pakottavat työläisensä lakkoon, joka sietämättömiksi käyneiden olosuhteiden, liian alhaisten palkkojen takia tai kieltäytymällä neuvottelemasta jostakin työsuhteita koskevasta kysymyksestä, häiritsevät he sodankäyntiä ja vaikeuttavat Amerikan taistelua sekä aiheuttavat suuremman ihmishengen menetyksen. — International Steam Engineer.

Joku voi vaihdella omia käsitteitään miten haluaa, mutta luokkasuhteet määräävät "yleisesti tunnettujen henkilöiden" ja porvarillisten sanomalehtien suhtautumaan näihin seikkoihin siten kuin ne ovat suhtautuneet. Sanomalehdistöllä ei ole vapaata tahtoa valita kantaansa lakkojutuissa, vaan on sen asetuttava niissä sille puolelle, kumman määrättävissä se kulloinkin on. Jokainen lakko on luokkataistelun ilmaus, osotus sovittamattomasta etujen ristiriitaisuudesta työväenluokan ja kapitalistiluokan välillä, ja siksi ei näitä suhteita voida edes "vaihtelun vuoksi" asettaa päinvastaisiksi. Kummallisuus ei ilmene siinä, että "yleisesti tunnetut henkilöt" ja porvarilliset sanomalehdet ovat lakkotaisteluissa aina syyttämässä työväestöä, vaan siinä, että osa n. s. työväen lehdistöäkin ja muutamat työväenliikkeen johtavat valot asettuvat tukemaan tätä kapitalistilehtien inhottavaa menettelyä ja työväestön etujen vahingoittamista. Sellaisia työväenlehtiä sopisi edes vaihtelun vuoksi kehottaa toisinaan pysymään työväestön etujen kannalla.

Periaatteellinen vararikko

Kautta mailman aikoinaan kuuluisaksi tuliut ranskalainen antimilitaristi Gustave Herve, joka heti sodan alussa löi veljen kättä hallituksen kanssa, päästyään vähä ennen vankilasta, jossa saman hallituksen määräyksestä oli viettänyt useita vuosia, kirjoitti joku aika takaperin erään amerikalaisen lehden tiedonantojen mukaan, että nykyinen sota poistaa luokkataistelun. Hänen nykyisen ajatuskantansa mukaan on siis Ranskan hallitus, joka piti Herveä vankilassa kaiken kaikkiaan yli kahdentoista vuoden, ollut koko ajan oikeassa, selittäessään, että luokkataistelua ei ole olemassakaan, ja että Herve siitä puhuessaan on vain uneksinut.

Herven mukaan on kaikki se taistelu, jota on kutsuttu luokkataisteluksi, ollut vain erehdystä.

Saattanee tuntua sanomattoman katkeralta, huomata erehtyneensä ja taistelleensa harhaluulon puolesta niinkin paljon kuin Herve on taistellut. Sellaisen mielentilan vallitessa luulisi ihmistä kiusaavan alituisesti epätietoisuuden siitä, milloin on oikeassa, luulisi tulevan niin araksi, että ei oikeastaan uskalla antautua mihinkään taisteluun.

Mutta siten ei tee Herve. Entisen katsantokantansa vääräksi huomattuaan, antautuu hän heti empimättä vastakkaisten ainesten mukana taisteluun entistä aatettaan vastaan.

Herve, kuten tunnettua, ei aina tarkoin välitellyt valita keinoja taistelussaan, löi kun sai ja sillä hyvä. Ja sama taktiikka nähtävästi on hänen toimintaohjeenaan vieläkin. Kunhan vain saa taistella, huolimatta siitä mihin se taistolu kohdistuu.

Saatetaan väittää, että Ranskan jouduttua Saksan hyökkäyksen alaiseksi, Herve muutti kantansa. Mutta sellainen selitys on sangen kömpelö, sillä onhan Ranskassa muitakin sosialisteja, jotka kannattavat Ranskan käymää puolustussotaa, eivätkä silti ole "huomanneet" luokkataistelua olemattomaksi. Herve ei näet puhu luokkataistelun tilapäisesta syrjäytymisestä ainoastaan Ranskassa, vaan selittää koko luokkataistelun olemattomaksi missään. Hänen mielipiteittensä — nykyisten nimittäin — mukaan ei edes Venäjällä vallitse siis luokkataistelu sikäläisen porvariston ja työväestön välillä, eikä kai Suomessakaan. Eikä missään lakkotaistelussa esiinny luokkaetujen ristiriitaa, vaan ainoastaan erehdystä, ilkeää, kamalaa erehdystä, josta asianomaiset — työläiset nimittäin — heräävät kerran siihen katkeraan todellisuuteen, jossa Hervekin nyt valittelee ja tunnustavat syyttömästi taistelleensa kapitalisteja vastaan.

Herven logiikan mukaan on työläinen, joka vaatii vähän enemmän leipää, väärässä ja kapitalisti, joka alimmastakin palkasta koettaa vielä kiskoa osan pois, oikeassa.

Mutta sanotaan, Herve selittäkin luokkataistelun loppuvan vasta sodan jälkeen ja nyt sodan ajalla olevan lakkautuksissa. Selaistakin saattaa väittää, vaikka pa ei olisikaan tehnyt niin tuntuvaa periaatteellista vararikkoa kuin Herve, mutta tosiasiain kulkuun sillä ei ole mitään vaikutusta. Todellisuus ei välitä rahtuakaan siitä, mitä joku sanoo tai ei sano. Eivätkä luokkaedut muutu sodan takia, vaikkakin työväestön taistelu luokkaetujensa puolesta tehdään mahdottomaksi pakkotoimenpiteillä.

Kun sota on loppunut, huomaa Hervekin jälleen kauhukseen että luokkataistelu remahtaa ilmiliekkiin yksinpä Ranskassakin, jossa hän ainakin luuli sen jo sammuneen, taistellessaan yhdessä toisen luokan kanssa ulkopuolista vihollista vastaan.

Synkkä todellisuus on se, joka tekee tämän elämän kirjavaksi ja herättää toisinaan, silloinkin, kun meillä on vähimmän halua sitä heränneenä katsella.

MAILMANKATSOMUKSIA

PIMEÄÄ VÄKEÄ.

Suomessa, missä sentään on joku valistuneempikin ihminen joukossa, suoritettiin kirkollisten kirjain uudistus jo vuosikymmeniä takaperin verraten vähillä mukinoilla. Toista on täällä Amerikassa suomalaisten pimentolaisperukoilla. Kun törkeimmät kieli- ja ajatusvirheet virsikirjasta ja raamatusta on korjattu, nähdään siinä täällä viimeisten aikojen enteet. Niinpä kirjottaa joku, nähtävästi laestadiolainen, Juhani Rautio, Duluthin santarmilehteen:

Jumala on tälläkin aikakaudella seurakuntansa saarnan ja lähetystoimen kautta levittänyt valtakuntansa yli Europan ja Amerikan maan, niin että vielä tänäkin päivänä yhteen henkeen liitettynä kymmentuhanten paljous Jumalan lapsia kanssamme profeettain, evankelistain, apostolein, Lutheruksen, Laestadiuksen, Juho Raattamaan, Erkki Antin ynnä muitten saarnaamassa Kristuksen opissa, Matheuksen 18 luvun mukaan, uskossa veriyljän Jeesuksen päälle yhtä Jumalan armonilmaa hengittävät kulkiessaan vieraasta maasta kotikunniaa kohti, vaikka saatanan joukko eriseurasten kanssa seisoo vastassa.

Menneinä vuosina korjattiin meillä Suomessa virsikirja ihmisluonnon ja järjen mukaan, ettei se loukkaisi lihallista suruttomuutta eikä itsetehtyä rauhaa, jonka ihminen omilla töillään saa. Samoin pilasivat mailman viisaat järjen pajassa meidän Pyhän Raamattumme. Kohta alkaa täyttyä profeeta Amoksen ennustus: "Katso, ne päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, että Minä lähetän nälän maan päälle; ei nälkää leivän perään, eli janoa veden perään, niin että heidän pitää juokseman yhdestä merestä niin toiseen, pohjasta niin itään; heidän pitää juoksenteleman, etsimän Herran sanaa, ja ei kuitenkaan pidä löytämän."

Missä se sitten löytyy, kun Pyhä Raamattu on pilattu? Nämä ovat kaikki viimeisen ajan merkkejä.

Pitäkäämme, Jumalan lapset, kiinni vanhoista Raamatuista ja virsikirjoista. Älkäämme uutta vastaanottako. Se on yliopistollisen filosofian opin kautta pilattu kirja.

Ja tuolla vihelläisellä lehtirievuila ei ole rohkeutta huutaa ainoatakaan valistuksen sanaa moiseen pimeyteen. Päinvastoin on lehden toimesta ryhdytty ottamaan uutta painosta aikoja sitten hylläytystä Svebiliuksen katkismuksesta.

Kuinka saattaa minkäänlainen sanomalehti, "valon tulkki" — niin synkkä santarmi ja verenhimoinen lahtari kuin se muuten lieneekin — tuolla tavoin menetellä? Aincastaan yksi selitys on mahdollinen. Lehden koko olemassaolo perustuu siihen, että sen lukijakunta säilyttää ja jättää perinnöksi jälkeläisilleen alkuperäisen pimeytensä niin sakeana kuin se Suomen salokylissä entisinä syvimmän tietämättömyyden aikoina oli.

SOTAA KÄYDÄÄN MONELLA MUOTOA.

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., May 4, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Eräitä valaisevia seikkoja Saksan "taloudellisesta hyökkäyksestä" Hollantiin on äskettäin tullut julki. Kaikin keinoin koetetaan muutamilla teollisuusaloilla saada Hollannista tilaukset Saksaan kahden vuoden ajaksi sodan loputtua, sillä välipuheella, että hinnat lähtevät nykyään vallitsevalta pohjalta, mutta laskeutuvat sitä mukaa kuin tuotanto halpenee.

Muiden ohessa tehdään suuria olki- ja huopahattujen hankintasopimuksia. Hollantilaisten välittäjien vaatimuksesta on huopahatut leimattava "Englannissa tehdyiksi" tai "Brittiläisiksi valmisteiksi", vaikka saksalaiset tehtaat ottavat ne toimittaakseen. Eräs kahden vuoden ajaksi tehty olkihattu-sopimus alkaa jo tästä kesästä, mutta selville on saatu, että ainakin osa näistä hatuista, joiden piti olla saksalaista tekoa, on italialaista alkuperää, italialainen tehtaanleima vain peitetty saksalaisella. Luullaan nämä hatut varastetun tahi ryöstetyn siitä osasta Italiaa, johon itävaltalaiset ja saksalaiset hyökkäysjoukot pääsivät tunkeutumaan.

Saksalaiset koettavat mikäli mahdollista ostella puolueettomista maista konttoritarpeita, säiliökynia y. m. Ne lähetetään Saksaan ja sitte palautetaan sieltä puolueettomiin maihin muka saksalaisina tuotteina. Saksalaiset tehtaat kun eivät kykene todellisesti saksalaisia valmisteita hankkimaan, käyttävät tuota keinoa liiketuttaviensa kiinnipitämiseksi.

KYLMÄVERISYYTTÄ.

Kun kuuluisa englantilainen amiraali Nelson huhtik. 2 p., 1801 viisituntisen taistelun jälkeen oli Kööpenhaminan edustalla voittanut tanskalaisen laivaston, kirjotti hän Tanskan kruununprinssille menevän kirjeen, jossa esitti rauhanehtonsa. Saatuaan kirjeen valmiiksi, soitti hän laivapojan pitämään kynttilää, saadaksensa kirjeen lakatuksi. Tuskin oli poika kerinnyt ottaa kynttilän käteensä, kun tykinkuula tuli läpi ohuen kajuutanseinän ja vei poikaraiskalta pään.

"Ottakaa te ja sytyttäkää toinen kynttilä," sanoi Nelson tyynesti upseerille, jonka oli määrä lähteä kirjettä viemään.

Upseeri loi pelokkaan silmäyksen verissään makaavaan laivapoikaan ja sammalsi: "Eikö teidän ylhäisyytenne voisi tämän kerran lähettää kirjettä lakkaamatta. Sellaisissa olosuhteissa, missä nyt olemme, on tokiesi anteeksiannettavaa, vaikka tarpeettomat muodollisuudet jäävätkin noudattamatta."

"Eikös mitä," vastasi Nelson, "tanskalaiset voisivat siitä tulla sellaiseen käsitykseen kuin olisi meillä hyvinkin kiire saada rauha aikaan, ja se voisi koitua meille vahingoksi. Niin, että ottakaa vain toinen kynttilä ja sytyttäkää!"

SUHTEELLISESTI VAARATON.

Eräs itämaitten olojen tuntija sanoo, että mitään niin mieletöntä ja sisällyksetöntä uskontoa ei voida keksiä, ettei sillä olisi kannattajia. Uskoonsa lapsuudesta saakka kasvaneet pitävät rikoksena sitä edes ollenkaan arvostella, ja vihaavat kaikkia, jotka eivät ole samojen harhakäsiteiden vallassa kuin he. Omituisinta tässä suhteessa on, että tykkänään eri uskontokuntiin kuuluvat eivät ole toisilleen niin jyrkästi vihamielisiä kuin samaan uskontokuntaan kuuluvain eri lahkojen edustajat.

Ranskan kuningas Ludvig XIV sanoi kerran eräälle uskotulleen epäilevänsä muuatta hoviin kuuluvaa hengellistä virkailijaa salaiseksi protestanttisuuden suosijaksi. Uskottu vastasi siihen: "Herra, asianlaita on vieläkin pahempi: hän on ateisti, jumalankieltäjä." — Rauhottuneena virkkoi silloin kuningas: "Niinkö? Sillä ei ole välä; se on hyvä."

KUKA TUNTEE NÄITÄ SOSIALISTEJA?

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., May 4, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Ranskassa maankavaltajana ammuttun Bolo-pashan jutun yhteydessä on nostettu syytös joitakin aikoja sitten lakkautetun Bonnet Rouge (Punanen lakki) nimisen lehden hommissa olleita miehiä vastaan. Lehteä sanotaan sosialistiseksi ja saksalaisystävälliseksi. Vangittuja oli alkujaan kahdeksan miestä, mutta yksi niistä, lehden liikkeenhoitaja Miguel Almereyda, on vankilassa kuollut — murhattuko vai tehnyt itsemurhan vaiko kuollut luonnollisella tavalla, siitä ei ainakaan julkisuuteen ole saatu täyttä selvyyttä. Muita lehden henkilökuntaan kuuluneita mainitsevat porvarilehdet nimiltään herrat Marion, Duval, Goldsky ja Landau. Näiden olisi pitänyt saada joitakin saksalaiseita pankilta 1 miljoonan frangia saksalaisille edullisen rauhankiihotuksen harjottamista varten Ranskassa. Syytetyt väittävät tuon miljoonan olleen muihin liikeasioihin kuuluvia rahoja. Niinpä syytetään heitä nyt sotaoikeudessa sekä maanpetoksesta ja vakollusta että myös kaupankäynnistä maan vihollisen kanssa. Juttuun on sekaantunut myös Ranskan entinen pääministeri Caillaux, joka samaten on syytteessä kaikenlaisista epäilyttävistä hommista sodan alkuaikoina.

Voivat olla mitä lurjuksia tahansa. Tuollaisista "sosialisteista" emme ole koskaan kuulleet. Aivan tuntematto mia nimiä meille. Emmekä ole nähneet untakaan "sosialisteista", jotka noin vain pelailevat miljoonilla.

PUOLUEETON ESPANJA.

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., May 4, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Vaikka puolueeton Espanja ei ole sodassa, niin espanjalaiset siihen silti ottavat osaa. Ranskassa on koko ajan tiedetty, että sodan alussa satoja espanjalaisia liittyi ns. muukalaislegioonaan. Niinpä ei Pariisissa yhtään herättänyt kummastelua, kun eräänä päivänä 300 ranskalaisissa sotilaspuvuissa olevaa espanjalaista juhlasaatossa marssi saamaan heille myönnettyjä kunniamerkkejä, urhoollisuusmitaleja. Parisissa oleva espanjalainen siirtokunta tervehti heitä hehkuvilla puheilla, samalla kun ranskalaiset jakelivat heille mitaleja. Kolme sai kunnialegioonan merkin, toiset muita sotamitaleja. Tarkasti laillisella kannalta katsoen nämä espanjalaiset vapaaehtoiset saattavat maansa puolueettomuuden vaaranalaiseksi, joten on mielenkiintoista kuulla, mitä Berliinissä sen johdosta sanotaan — tahi pikemminkin noiden 56:n espanjalaisen laivan upottamisen johdosta ja niistä lähetettyjen yhtä monen Espanjan hallituksen tekemän vastalauseen johdosta, joihin "ystävällisissä väleissä" oleva Saksa ei vielä kertaakaan ole nähnyt sopivaksi vastata.

ITALIALAISTEN KÄSITYS LAKIMIEHISTÄ

saa varsin räikeän valaistuksen seuraavasta sisiliialaisesta "pyhäintarusta":

Kerran onnistui perkeleen jollakin erinomaisella kavaluudella saada säretyksi taivaan ja helvetin väliseinä. Autuaat joutuivat silloin näkemään kadotettujen valtakunnan, ja tunsivat todellista inhoa sen ilettäviä asukkaita katsellessaan. Siksipä läksi pyhä Pietari Jumalan puheille, selitti hänelle, minkä tepposen perkele taas oli tehnyt, ja pyysi häntä auttamaan.

"Kun kerran," sanoi Jumala, "perkele on seinän särkenyt, täytyy hänen se korjata entiselleen."

"Herra," vastasi Pietari, "se ei suostu sitä tekemään."

"Niinpä," sanoi Jumala, "hanki kelpo asianajaja, joka vetää jutun oikeuteen ja panee sille pakon."

"O, Herra," huudahti Pietari neuvottomana. "Oikeudessa meille varmaan kävisi huonosti. Meille ei siitä tulisi muuta kuin vahinkoa."

"Miksikä niin?" kysyi Jumala. "Koska perkele on tässä tapauksessa syyllinen, niin täytyy hänen myös tulla tuomituksi palkitsemaan vahinko."

"Kyllähän se oikeutta myöten niin olisi," sanoi Pietari, kynsien korvallistaan. "Mutta me emme mistään saisi lakimiestä ajamaan juttua puolestamme. Taivaassa niitä ei ole aincatakaan, vaan ovat ne kaikki perkeleen käytettävissä helvetissä."

LAPSEN JUMALUUSOPPIA.

Pikku Elsa näkee "tohtori sedän" luona ensimäistä kertaa ihmisen luurangon ja tietysti kysyy, mikä se on.

"Siinä ovat kuolleen ihmisen luut," selittää tohtori.

Elsa mietti asiaa, vähä epäilevän näköisenä. Sitte, nähtävästi päästyään tyydyttävään ratkasuun, hän kysyy edelleen: "Lihatko ne vain otetaankin taivaaseen?"

Loukkaavaa.

Rouva (käydessään katsomassa kuritushuoneessa olevaa puolisoaan): — Mutta Edward, niinhän sinua kohdellaan täällä kuin mitäkin pahantekijää..... Etkö sinä ole vankilanjohtajalle sanonut, että sinä et ole täällä mistään rikoksesta, vaan $50,000 arvoisen vekselin väärentämisestä?

Huonosti onnistunut valokuva.

Kapitalisti (valokuvaajalle): — Kuva ei miellytä minua. Näytän siinä vähintään yhtä miljoonaa köyhemmältä kuin todella olen.

VIIKON VARRELTA

Punakaartien hirmutöistä

ovat porvarilehtemme laskeneet mailmalle jutun toisensa jälestä. Ei ole sellaista tunettua julmuutta, jota ei olisi asetettu punakaartien kontolle. Luonnollisesti eivät juut ole totta, vaan päinvastoin on asianlaita niin, että lahtarien julmuudet ovat asetetut punakaartien kontolle, jotta voitaisi oikeuttaa lahtarien harjottama työläisten teurastus.

Suomen porvaristo on laadituttanut oikein erikoisen kirjasenkin, jossa vedotaan työläisiin ja kehotetaan taisteluun "isänmaan puolesta", s. o. porvarien riisto-oikeuden puolesta. Kuka tekeleen tekijä on, ei ole ilmotettu, mutta se tuntuu kuin Lauri Ingmanin kynästä lähteneeltä, sillä muuta niin papillisen ulkokultaista ja häikäilemätöntä herraslurjusta emme tiedä Suomessa olleen niissä piireissä joista kirjanen "Työmiehen isänmaa" on lähtöisin.

Viimeiset tiedot kertovat lahtarien teurastaneen Viipurissa kuutisentuhatta työläistä, jotka pyrkivät pois kaupungista sen joutuessa lahtarien haltuun. Siten menettelevät lahtarit kaikkialla. Ne tietävät, että työväestön vastarinta on masennettavissa vain murhaamalla työväestö sukupuuttoon.

Mutta mailmansodan viimeinen taistelu ei ole vielä taisteltu, vielä on lopullisesti ratkaisematta, kumpiko luokka Suomessa jää valtaan. Työväestön tie on ollut orjantappurainen, mutta me emme erehtyne sanoessamme, että porvaristokin kerran kulkee samaa tietä, ja jos sillä ei ole silloin aikaa tietään puhdistaa, niin syyttäköön itseään.

Porvariston kauhein rangaistus.

Tavallisesti sanotaan, että porvari ei mitään niin tarkasti vartioi kuin rahakukkaroaan. Se on kyllä paikallaan sekin sanantapa, mutta porvaristoa kauhistuttaa muukin kuin pelkkä rahakukkaronsa menettäminen; jos sille näyttäytyy mahdottomaksi saada toista tilalle, muuttuu sen käytös vielä kahta petomaisemmaksi.

Saattaa hyvin käsittää porvariston lahtarien raivon, kun lukee uutisia miten punakaartilaiset ovat asettaneet kiinnisaamansa porvarit — **työhön**. Ajatella sellaista häyttömyyttä, että joku lihavuudessaan sikaa muistuttava kirkkoherra ja piikojaan raiskannut herrasroikale asetetaan **työhön**!

Sellaisesta ei riitä vähempi rangaistus kuin koko työväenluokan sukupuuttoon teurastaminen. Suomen punakaartilaisten kerrotaan asettaneen joitakin pappismiehiä lannanajoon. Elintarvekysymyksen ratkaisu on vaikea pulma, tarvittaisi kaikkien toimintaa maan viljelemisessä ja muokkaamisessa, jotta voitaisi kasvattaa kylliksi viljaa, koska ulkomaita ei sitä saada. Mutta asettaa pappi ja porvari työhön, siitä ei tule mitään. Sellaista kauhistuu koko mailman porvaristo, saati sitte sellaisen virkamiesten luvatun maan saalistajaroikka kuin Suomi on, jossa rovastikuntien hallussa ovat ehkä suhteellisesti suuremmat tulot kuin millään muulla loislaitoksella.

Mitämaks' jos työväestö pääsisi määrääväksi voimaksi, niin se ehkä vaihtaisi torpparit pappilaan ja kartanoihin ja asettaisi rovastit ja kartanon herrat torppien tiluksia viljelemään; asettaisi nekin jotka eivät ikänä ole millään tavalla yhteiskuntaa palvelleet, elättämään itsensä omalla työllään se se porvareita kauhistaa.

Punakaartilaiset eivät ole murhanneet vangiksi saamiaan porvareita, mutta pakottaneet heidät työhön ja siitä porvarien raivo. Ja työhönasettaminen onkin varsin oikeudenmukainen ja sopiva rangaistus Suomen työväestön vuosisataisille pyöveleille ja orjavoudeille. Kuolemanrangaistus ei niille riitä. Korpeen raivaamaan vielä raivaamattomat maat viljelyksille, silloin tulee täytetyksi heidän oma oppinsa ja suomettareleisten torppariohjelma "ellei-toisin-määritellä"-takaportteineen jääköön voimaan aivan täydessä hengessään.

Suomen takamaille pakotettuna, juuri kuin torpparit nykyisin, saisivat porvarit menetellä aivan omien ohjelmiensa mukaisesti. Ei käytäisi heitä ollenkaan häiritsemässä, paitsi jos joskus veropäiviä lisäiltäisi, kuten ohjelmaan kuuluu. Muuten saisivat olla vaikka vieläkin notkeaselkäisempiä kuin Laukon rikkurit.

Sellaisissa oloissa saisivat sitte rakastaa "isänmaataan" niin paljon kuin haluaisivat, mutta eivät omistaa, koska suomettarelaisen torppariohjelman mukaan omistusoikeus ei kuulu torppareille. Kahdeksan tunnin työpäivälain voimaansasettaminenkaan ei olisi pakollinen heille, eikä kunnallista äänioikeutta tyrkyttäisi kukaan. Veroja vain verojen päälle.

Se olisi **sitä** onnenaikaa, jota porvarit ovat työväestölle suunnitelleet.

Vastaammeko me ilmottajista?

Joku kirjeenvaihtajamme on katsonut välttämättömäksi suuttua meille sen johdosta, että lehdessämme on ollut muuan kommunistisiirtolan maksettu ilmotus. Minä en usko että se suuttumus aiheutui siitä, että ilmotuksesta suoritettiin maksu, eikä jätetty maksamatta kuten tekevät eräät juutalaiset vaatekauppiaat, joiden ilmoittamisessa ei kukaan näe mitään pahaa, vaan siitä että meille pitää jostakin aina toisinaan suuttua, jonkun pitää olla meille suutuksissaan.

Minä ajaisin koko ilmotuksen haadeksen perimäiseen seinään, jossa eivät ainakaan työläiset saisi sitä silmiinsä, eivätkä tietäisi juoksuttaa rahojaan keinottelijoille, mutta ne liikeasiat, joiden puolesta eräät suuttuilijat niin peijakkaasti kiivailevat, pakottavat liikkeenhoitajat toisinaan ottamaan sellaisenkin 'ilimotuksen', jonka tarjouksista ei tekisi mieli vastata.

Minusta sentään tuntuu, että sellaiset kommunistisiirtolain ilmotukset ovat viattomimpia koko siinä vaarallisten ilmoitusten sarjassa, joka työväenlehtienkin palstoja koristelee. Vertaileepa niitä vaikka esimerkiksi sähkökuvateatterin ilmotuksiin, niin ei liene vaikea huomata, missä suurin vaara piilee. Ja enpä taitaisi pahastikaan harhaan osua sanoessani, että **jokainen, joka meluaa työväenlehtien ilmotuksia vastaan, hakee sähkökuvateatterin, vaikka ne eivät missään ilmottaisi, vieläpä — mikä onkin kaikkein kauheinta — päästää lapsensakin niiden turmiollisen vaikutuksen saastuttamaksi.**

Mutta kun minulla ei ole mitään vastaan sitä, että joku meille suuttuu vaikkapa vain ilmotuksistakin — muuta syytä kun ei tahdo olla — niin julkaisen allaolevan toimituksen saaman moitteen.

Niin, ettäkö rahan eestä?

Toverin suhtautuminen ilmotuksiin, jotka suoranaisesti sotkevat niitä käsitteitä, joita se johtavissa kirjotuksissaan selostaa on allekirjoittaneesta enemmän kuin ihmettä.

"Koota ja hajottaa", sekö mottomme? tulee pakostakin huudahtaneeksi.

Mitä ajattelekaan lukija, joka toimitussivulta on lukenut kirjotuksia, joissa painostetaan valtiollisen vallan välttämättömyydestä työväestön aseman parantamiseksi, lukiessaan tuota "Hyvästi riistojärjestelmä j. n. e." ilmotusta, jossa mitä pontevamin tuodaan esille sosialistisen yhteiskunnan perustamismahdollisuuksia **ilman valtiollista** vaitaa aito i. w. w.-läisten tapaan. Eikö tällainen asioiden kahtiapäin vatkaaminen osoita selvää periaatteettomuutta, vaf mitä? maksun eestä soudetaan ja huovataan ja pidetään lukijoita tuultenpiestävänä.

Jo silloin kun toimitus ilmaisi suhtautumisensa Natsaretin kirvesmieheen, heräsi allekirjoittaneessa halu kysästä "pyhittääkö tarkoitus välikappaleet. Silloin en sitä tehnyt, mutta nyt sen teen ja vieläkin suuremmalla syyllä, koska on kysymyksessä suuremmat summat kuin silloin tuo jo kyllin suurelta työläisen kukkarossa tuntuva 1 dollari 50 senttiä, jonka mainittu tekele maksoi. Raha on työläisen hiellä ja verellä ansaittua. Se on monen tuskan ja vaivan sekä menetetyn työ-voiman tulosta, jota ei meidän sovi pettymyksiin tuhlata ei omien lehtiemmekään myötävaikutuksella.

Siksi älkäämme tingitkö periaatteistamme. Ei edes kaikkivaltiaita dollareitakaan tavoitelleessamme. — Kaiku.

Ihan paikalleen sanottu. Älkäämme tingitkö periaatteistamme, ei edes ilmottajien takia. Jos tiedämme ilmottajan olevan petostarkotuksella matkassa, niin älkäämme antautuko ansaan, vaikkapa antaakin ilmotuksen työväenlehteen.

Mutta minä voin yhtyä valittajaan muussakin suhteessa ja kaiuttaa hänen periaatteellista vakaumustaan kaikille jotka tämän lukevat: **Toverin tilaajamäärä niin korkealle, että sen ei tarvitse ottaa minkäänlaista ilmotusta.**

Niin, se tilaajamäärä, siinähän se liikkeenhoitaja sanoo sen "autuuden" seisovankin. Se se määrää ottaako lehteen ilmotuksia ollenkaan. Jos joku suutuksissaan ottaisi ja lukisi Toverin tilikertomuksen vaikkapa vain viime vuoden ajalta, jolloin se maalattiin mitä loistavimmaksi, niin **siitäkin täytyy myöntää, että ilmotuksia on saatava, eikä ainoastaan että niitä otetaan jos annetaan.**

Viime aikoina on kyllä voitu karsia pois edes sellaisia ilmaiseksi annettuja paikkakuntauutisilmotuksia, joita ennen salakuljetettiin uutisten sekaan, mutta luonnollisesti eivät sellaiset mitään paina suututtelijoiden vaaka-laudassa, joiden "syvän suuttumuksen" takaa voisi kaivaa esille vaikkapa persoonallisia syitäkin.

Mutta kuten sanottu, me päästemme nyt koko pahasta ja pelastamme työväestön tämänkin ilmotuksen aiheuttamasta uhkaavasta vaarasta sillä, että korotamme Toverin tilaajamäärän riittävän korkealle.

Nyt ensin tuhannella ja sitte heti perään taas tuhannella ja niin edespäin, kunnes ollaan edes kymmenessä tuhannessakaan. Ja sitte me katsomme, minkälaisia ilmotuksia lehteen päästetään.

Emmekös teekin siten?

Vappujuhlat porvarien kauhuna.

Vaikka Amerikan työväenliike olikin pakotettu allekirjottamaan köyhäntodistuksensa, siirtämällä vappujuhlansa huomiseksi, sunnuntaiksi, sensijaan että olisi juhlittu toukokuun ensimäisenä päivänä, ovat länsirannikon porvarit katsoneet tarpeelliseksi keksiä juhlien huohoon huutoon saattamiseksi sellaisen jutun, että sosialistjt olisivat aikeissa räjäytellä laivoja. Kuten Toverissa on